

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/80/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712200982
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8712200982.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: H. L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXXX/XX, XXX XX W. K. B., právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., so sídlom Školská 257, 059 91 Veľký Slavkov, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 811 03 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody s prísl., o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 7C/16/2012 - 251 zo dňa 24.02.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v zamietavom výroku.

Zrušuje rozsudok vo výrokoch o nároku na náhradu trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v časti uplatnenia sumy 1.912,67 eura zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,50 % a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,50 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, citoval ust. § 17 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z.z., ďalej § 13 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. a uviedol, že predmetom konania bol uplatnený nárok na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. týkajúcu sa vynaložených nákladov na právne zastúpenie celkom vo výške 4.378,11 eura. Uznesením Okresného súdu Košice - okolie, sp. zn. 2T/11/06 zo dňa 09.04.2009 bola vec vedená v súvislosti s podanou obžalobou zo spolupáchateľstva trestného činu krátenia dane a poisťného podľa § 9 ods. 2 k § 148 ods. 1, 4 Trestného zákona vrátená prokurátorovi na došetrenie. Následne okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Košice - okolie uznesením sp. zn. 2Pv/826/2006 zo dňa 24.01.2011 trestné stíhanie zastavil, keďže skutok nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2011. V predmetnej trestnej veci bola obžaloba podaná na žalobcu. Rozsudkom č. k. 7C/16/2012 - 173 zo dňa 12.10.2015 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 3.985,25 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 25.04.2012 do zaplattenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti uplatneného nároku v súvislosti s náhradou škody v sume 392,82 eura konanie zastavil a v prevyšujúcej časti uplatneného nároku týkajúceho sa nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur žalobu zamietol. Na základe podaného odvolania žalovaným bol rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/16/2012 - 173 zo dňa 12.10.2015 vo vyhovujúcom výroku ohľadne istiny 1.912,67 eura s prísl. zrušený vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný v konaní nenamietal, že žalobca má nárok na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní, namietal len úkony advokáta, ktoré si právny zástupca žalobcu uplatnil vo zvýšenej tarife z titulu mimoriadne náročnej veci, a to zvýšenie tarifnej odmeny na dvojnásobok základnej sadzby v číselnom vyjadrení ohľadne sumy 1.912,67 eura. Súd prvej inštancie poukázal na právny záver vyplývajúci z uznesenia odvolacieho súdu, sp. zn. 4Co/376/2015 zo dňa 22.12.2016, z ktorého vyplýva, že zákonné podmienky pre priznanie zvýšenej tarifnej odmeny za jednotlivé úkony z obsahu spisu nevyplývajú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu ohľadne uplatnenej náhrady škody vo výške 1.912,67 eura zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že uviedol, že žalobca si uplatnil škodu vo výške 4.378,11 eura, bola mu priznaná suma 2.072,62 eura z dôvodu, že z časti suma 1.912,67 eura bola žaloba zamietnutá. Preto bol žalobca úspešný vo výške 47,34 % a žalobcovi súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania v tejto výške.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal výroky o priznanom nároku na náhradu trov konania. Poukázal na to, že v tejto časti je napadnutý rozsudok zmätočný a nepreskúmateľný z dôvodu nesprávnych skutkových zistení vrátane nesprávneho právneho posúdenia. Uviedol, že výrok rozsudku o nároku na náhradu trov konania nekorešponduje s odôvodnením rozsudku v tejto časti. Súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76,50 % a žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,50 %. Podľa odôvodnenia však žalobca bol úspešný v rozsahu 47,34 %, a preto mu súd náhradu trov konania priznal v tejto výške. Vo výroku rozsudku je teda uvedené úplne iné percentuálne vyjadrenie úspechu žalobcu v sporu než v jeho odôvodnení. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu a k odôvodneniu bodu 19 napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca si uplatnil škodu vo výške 4.378,11 eura a v konaní bol úspešný v rozsahu 47,34 %. Suma 2.072,62 eura síce skutočne predstavuje podiel 47,34 % zo sumy uplatnenej náhrady skutočnej škody vo výške 4.378,11 eura, avšak žalobca si žalobou neuplatňoval len náhradu skutočnej škody vo výške 4.378,11 eura, ale aj peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur, v ktorej bol v celom rozsahu neúspešný. Pri posudzovaní pomeru úspechu vo veci v zmysle ust. § 255 Civilného sporového poriadku mal súd prvej inštancie vychádzať nielen zo sumy 4.378,11 eura ako náhrady skutočnej škody, ale z celého žalobcom uplatneného nároku vo výške 24.378,11 eura. Úspech vo veci v sporovom konaní sa zisťuje porovnaním petitu žaloby a výroku rozhodnutia, ktorým vo veci sa rozhodlo. Napadnuté výroky o priznaných nárokoch na náhradu trov konania stranám sporu, preto sú založené na nesprávnom právnom posúdení. Navrhol zmeniť napadnuté výroky o priznanej náhrade trov konania a žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania.

3. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalobcu. Namietal rozsudok v celom rozsahu. Uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, lebo súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. K veci samej uviedol, že zvýšenie odmeny sa týkalo všetkých úkonov, lebo v danej veci nebolo možné oddeliť úkony s vyššou alebo nižšou náročnosťou, keďže bolo potrebné komplexne uplatniť rôzne druhy práva, teda nie iba trestné, ale aj daňové, ako aj iné odvetvia práva upravujúce spôsob vedenia účtovníctva a zákon o dane z pridanej hodnoty. Ďalej sa bolo potrebné zaoberať hospodárskou činnosťou a obchodno-záväzkovými vzťahmi dotknutých spoločností, ako aj bolo potrebné zo strany žalobcu v pozícii obvineného preukazovať, že sa nezákonného konania nedopustil. Obhajoba žalobcu v trestnom konaní bola vykonávaná nad rámec obhajoby v bežných veciach. Počas celého trestného konania žalobca využíval všetky opravné prostriedky v jeho prospech, ktorým však zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo vyhovené. Považoval preto zvýšenie tarifnej odmeny na dvojnásobok za dôvodné s tým, že uplatnená škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s konaním orgánov činných v trestnom konaní. Uviedol, že podľa jeho názoru súd nebol oprávnený skúmať otázku, či táto škoda mohla byť nižšia, keďže ju poškodený nemohol ovplyvniť. Pokiaľ žalovaný bol toho názoru, že vyplatená odmena bola v neprímeranej výške, mohol rozdiel voči advokátovi, ak by bol schopný ho preukázať, uplatniť. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovieť, uplatnil si trovy konania.

4. Právny zástupca žalobcu k odvolaniu žalovaného v písomnom vyjadrení uviedol, že v danom štádiu konania sa k odvolaniu nevyjadruje.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril. Žalovaný sa v rámci odvolacej repliky k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta 1. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ust. § 470 ods. 1, 2 veta 1. CSP je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti so zachovaním princípu justitifikácie účinkov procesných úkonov vykonaných za účinnosti a platnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom a účinnom do 30.06.2016, ktorý znamená, že sa priznávajú účinky vykonaným úkonom vtedy, ak novšia právna úprava už s týmto účinkom nepočíta.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolania osobami oprávnenými (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 24.07.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej nie je dôvodné. Odvolanie žalovaného proti priznanej náhrade trov konania je dôvodné.

Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

7. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len zákona č. 514/2003 Z.z.), právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1, 3 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, vo výške ustanovenej osobitným predpisom.

8. Predmetom uplatneného nároku vo výške 1.912,67 eura je uplatnená náhrada škody z titulu zvýšenia základnej tarifnej sadzby odmeny za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní. Podľa vyčíslenia trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní si právny zástupca vyúčtoval zvýšenie tarifnej odmeny v zmysle § 17 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. za úkony do 31.12.2004, dvojnásobok tarifnej odmeny z dôvodu obzvlášť náročnej veci pre použitie daňových účtovných zákonov, a za obdobie od 04.01.2005 do 11.09.2008, zvýšenie tarifnej odmeny v zmysle § 14f ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pre obzvlášť náročnú vec pre použitie daňových účtovných zákonov. V rámci priznanej náhrady škody z titulu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní bola právoplatne priznaná náhrada škody vo výške 2.072,62 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 25.04.2012 do zaplatenia. Odvolací súd nepovažoval uplatnený nárok na zaplatenie zvýšenej náhrady trov konania z titulu zvýšenej sadzby tarifnej odmeny za zastupovanie v trestnom konaní za dôvodný.

9. Nárok na náhradu škody je špecifickým príkladom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorého základ vyplýva priamo z ústavy (§ článok 46 ods. 3 ústavy). Z titulu tejto zodpovednosti

je štát povinný znášať účelne vynaložené náklady konania, ktoré zahŕňajú aj trovy obhajoby. Za účelne vynaložené náklady trovy obhajoby možno považovať výšku odmeny advokáta určenú podľa predpisov o tarifnej odmene, ktoré jednoznačne stanovujú kritéria jej výpočtu. Tvrdenie právneho zástupcu žalobcu o obzvlášť náročnej veci spojenej s potrebnou aplikáciou ustanovení právnych predpisov z oblasti účtovníctva, zákona o dani z pridanej hodnoty, ako aj časovej náročnosti, odvolací súd nepovažoval za opodstatnené. Povinnosť štátu nahradiť trovy obhajoby v trestnom konaní nezahŕňa aj náklady, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s dojednaním si zmluvnej odmeny s jeho právnym zástupcom, ktorá môže byť vyššia než je tarifná. Štát nie je povinný úhradu takto zvýšených nákladov vynaložených žalobcom v trestnom konaní znášať. Tarifná odmena za zastupovanie klienta v trestnom konaní je upravená v osobitnom právnom predpise, a to vo vyhláske Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom do 31.12.2014, ktorá určovala spôsoby dojednania odmeny advokáta ako zmluvnej odmeny, hodinovej odmeny, paušálnej odmeny, podielovej odmeny s tým, že v trestnom konaní v ustanovení § 15 citovanej vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby bola odstupňovaná v závislosti od výšky trestu odňatia slobody, t. j. jej hornej hranice. Takáto úprava vyplývala následne aj z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnnej od 01. januára 2005, ktorá taktiež obsahuje úpravu týkajúcu sa odmeny advokáta vrátane špecifikácie tarifnej odmeny pri zastupovaní v trestnom konaní a v konaní o priestupku. V danom prípade z titulu uplatnenej zvýšenej náhrady tarifnej odmeny neboli preukázané zákonné podmienky pre jej zvýšenie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor vyplývajúci z rozhodovacej praxe súdu, a to napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/402/2015 z 28.04.2016, z ktorého vyplýva, že pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Z hľadiska rozsahu náhrady škody je potrebné primerane aplikovať všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania, a to zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením si obhajcu vrátane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom. V súvislosti s náhradou trov konania ide ďalej o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedených pravidiel vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil, pričom záleží na samotnom účastníkovi aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Tento záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval uplatnenú zvýšenú náhradu trov obhajoby žalobcu v trestnom konaní za dôvodnú, a preto v tejto časti ani uplatnené námietky týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení vrátane nesprávneho právneho posúdenia za opodstatnené. Z odvolania právneho zástupcu žalobcu nevyplýva v čom by mala spočívať nesprávnosť právneho posúdenia uplatneného nároku súdom prvej inštancie. Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľkokrát násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú. Čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby je pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej, či právnickej osobe sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Navyše tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo zastupovanie v konaní o priestupkoch a podľa počtu úkonov právnej služby odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritéria, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné a takéto určenie rozsahu náhrady škody nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov právneho vzťahu. Preto pre účely náhrady škody z titulu trov obhajoby v trestnom konaní možno považovať len náklady v rozsahu základnej tarifnej odmeny bez navýšenia.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

10. Vo vzťahu k odvolaniu strán sporu proti výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania (výrok II a III) odvolací súd uvádza, že uplatnené odvolacie námietky žalovaným týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia vrátane nesprávnych skutkových záverov súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za opodstatnené. Je nesporné, že súd prvej inštancie pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP i napriek tomu, že predmetom uplatneného nároku bola náhrada škody z titulu škody, ktorá vznikla v súvislosti so zastupovaním žalobcu v trestnom konaní, ako aj náhrada nemajetkovej ujmy. Žalobca nebol úspešný v spore v celom rozsahu. Žaloba bola zamietnutá o uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy, a o zaplatenie sumy 1.912,67 eura, ako aj z časti bolo konanie zastavené o sumu 392,82 eura. Takýto výsledok v spore neodôvodňoval aplikáciu ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a to zásadu úspechu žalobcu v spore. Navyše žalovaný správne namietal nesúlad výrokov napadnutého rozhodnutia s jeho odôvodnením. Odvolanie žalovaného proti výrokom o nároku na náhradu trov konania preto odvolací súd považoval opodstatnené.

Odvolanie žalobcom bolo podané v celom rozsahu i napriek tomu, že proti výroku o nárokoch na náhradu trov konania právny zástupca žalobcu neuviedol žiadne dôvody, preto odvolací súd k tejto časti odvolania žalobcu nezaujal vecné stanovisko.

11. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu nesprávneho rozhodnutia o trovách konania, ktoré malo za následok porušenia práva na spravodlivý proces zrušil napadnuté výroky o nároku na náhradu trov konania a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 391 ods. 2 CSP). Dôvodom zrušenia napadnutých výrokov bol nesúlad výrokovej časti napadnutého rozhodnutia s jeho písomným odôvodnením, nesprávna aplikácia ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, t. j. zásady úspechu strany v spore - žalobcu, ktorá nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania vrátane rozhodnutia vo veci samej.

12. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov celého konania v zmysle ust. § 396 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a zásadou úspechu strany v spore vyplývajúcou z ustanovenia § 255 CSP. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania je potrebné okrem zásady úspechu strany v spore zohľadniť aj procesné zavinenie na zastavení konania sčasti vo vzťahu k uplatnenému nároku v sume 392,82 eura a vo vzťahu k tomuto nároku aplikovať ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, t. j. skúmať, kto z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania v tejto časti.

Zásada úspechu v spore vyplývajúca z ust. § 255 CSP je základným kritériom priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci sa vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci, t. j. zodpovednosti za výsledok sporu sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strany trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy vyhlásený vo veci samej, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu. Zásada úspechu vo veci sa uplatňuje aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Žalobcu je preto nevyhnutné považovať za plne úspešného len vtedy, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku, ktorého výška závisela od úvahy súdu.

V danom prípade však uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy o zaplatenie 20.000 eur, jeho výška závisela od úvahy súdu, avšak žaloba bola zamietnutá. Pre aplikáciu ustanovenia § 255 CSP odvolací súd poukazuje na zásadu pomeru úspechu strany v spore vyplývajúcu z odseku 2 citovaného ustanovenia s tým, že každá zo strán v danom prípade bola z časti úspešná a z časti neúspešná, a preto súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania môže trovy konania pomerne rozdeliť alebo ak sa v spore navzájom vyváži úspech s neúspechom môže vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Vo vzťahu k zastavenému konaniu sčasti o sumu 392,82 eura je potrebné na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 256 ods. 1 CSP, t. j. vychádzať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zo zásady procesného zavinenia strany sporu na zastavení konania. Táto zásada znamená, že trovy konania je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že tieto trovy konania vznikli. Procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska.

V novom rozhodnutí o nároku na náhradu trov celého konania súd prvej inštancie rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené, ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.